

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-59)

Nov (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்14
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....25
6. திருமாலை32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 36)

128. ஜநார்த்தந:

தனது அடியார்களை வருத்துபவர்களை அழிப்பவன். தன்னுடைய அடியார்களைத் துன்புறுத்துபவர்கள் யாராக இருந்தாலும், அவர்களை யாருடைய உதவியும் இன்றி அழிப்பதால், ஜநார்த்தனன் என்ற திருநாமம் பெற்றான். மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் (71-6) - தஸ்யு த்ராணாத் ஜநார்த்தன: - தீயவர்களிடமிருந்து காப்பதால் ஜநார்த்தனன் எனப்படுகிறான் - என்றது. இதன் மூலம் யாருடைய உதவியும் இன்றி எதிரியை அழிக்கும் வல்லமையான தேஜஸ் என்பது வெளிப்படுகிறது. வாஸுதேவன் உள்ளிட்ட வ்யூஹங்களில் வெளிப்படும் குணங்களானவை, அவை மட்டுமே அந்தந்த வ்யூஹங்களில் வெளிப்படுகின்றன என்பதையும், மற்ற குணங்கள் மறைவாக உள்ளன என்பதையும் உணர்த்துகிறது. ஆனால் அவனுடைய குணங்கள் எப்போதும் தடைபடுவதில்லை.

மூலஸம்ஹிதை - ஞானேந ஐச்வர்யேண சக்த்யா இதி ஸர்வே பகவத: அநூநா: பூர்ணா: - ஞானம், ஐச்வர்யம் மற்றும் சக்தி ஆகிய அனைத்தும் பகவானிடம் குறைவாக இல்லை, பூர்ணமாக உள்ளது - என்று கூறியது. அந்தப் பரமாத்மா நான்கு நிலைகளில் உள்ளான். அவன் அனைத்தையும் அறிந்தவனாக உள்ளான். அனைத்தையும் பார்த்தபடி உள்ளான். அவன் பந்தங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக, ஏதும் தேவை இல்லாதவனாக உள்ளான். அனைவரின் நம்பத்தகுந்த நண்பனாக உள்ளான். அவன் அனைத்தையும் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவனாகவும், யாருடைய கட்டுப்பாட்டிலும் தான் இல்லாதவனாகவும் உள்ளான். தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றவனாக உள்ளான். அவனுக்கு உறக்கம், பயம், கோபம் மற்றும் சோம்பல் போன்றவை இல்லை. அவன் அறியாமை, ஆசை, நோய்கள் போன்ற எதுவும் இல்லாதவன். அவன் தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன். இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் கொண்டவனாக எம்பெருமான் உள்ளான் என்பதை உணர்ந்தவர்கள் அவனைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் ஆவர்; இதனை உணராதவர்கள் அவனை அறியாதவரே ஆவர். ஆக வாஸுதேவன் தொடக்கமும்

முடிவும் இல்லாதவன் ஆவான். இப்படியாக எல்லையற்ற தன்மையாலும், பந்தப்படாமல் உள்ள தன்மையாலும் அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனாக உள்ளான்.

129. வேத:

வேதங்களை அளித்தவன். இதன் மூலம் வேதங்களை அளித்தவன் ஸங்கர்ஷணன் என்றாகிறது. ச்வேதாச்வதர உபநிஷத் (6-18) - யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை - நான்முகனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தவன் - என்றது. ஆக ஸங்கர்ஷணனே உபாயமாகவும், ஆகம விதிகளாகவும், மார்க்கமாகவும், எஜமானனாகவும், அந்தணனாகவும், ஆசார்யனாகவும் உள்ளான்.

130. வேதவித்

வேதங்களின் ஆழ்பொருளை எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி அறிந்தவன். இதனைக் கீதையில் (15-1) - வேதவிதேவ ச அஹம் - வேதங்களில் வல்லவன் நான் - என்றான்.

131. அவ்யங்க:

சந்தஸ், கல்பம் போன்ற பல அங்கங்களுடன் வேதங்களைத் தானே கற்பிப்பதால் அவற்றால் குறைவற்றவன் ஆவான்.

132. வேதாங்க:

பல சாகைகளுடன் கூடிய வேதங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன். இதன் காரணம், அவை பகவானின் ஆழ்பொருளை உணர்த்துவதால் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- காடகம் (3-9) - நாவேதவித் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம் - வேதங்களை அறியாதவன் ப்ரஹ்மத்தை அறியாதவன்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-4-29) - விதூநுதே வேதமயம் சரீரம் - வேதமயமான தனது சரீரத்தை உதறுகிறான்.

அல்லது வேதாங்க என்பதன் மூலம் ச்ருதியும், ஸ்ம்ருதியும் அவனது கட்டளைக்காகவே உள்ளதால் அவனது சரீரங்களாக அவை உள்ளன எனலாம். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- விஷ்ணு தர்மம் (76-31) - ச்ருதி ஸ்ம்ருதி மமைவ ஆஜ்ஞா - ச்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும் எனது கட்டளைகளாகவே உள்ளன.
- தைவம் பித்ரயம் ச கர்த்தவ்யம் - பகவானுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் உரியதைச் செய்தே தீரவேண்டும்.
- இதி தஸ்ய அநுஸாநம் - இது இவனது கட்டளை.

133. வேதவித்

வேதங்களின் மூலம் அறியப்படுபவை வேதங்கள் எனப்படும். இது தர்மம் என்பதாகும். வேதம் என்கின்ற இந்த வேத அர்த்தங்களை உணர்த்தி, அதனைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களை அந்த வழியில் நடத்துகிறான். இது ப்ரத்யும்நனைக் குறிக்கும். ஆகவேதான் இவனைத் தர்மம் என்றும், ப்ரகாசப்படுத்துபவன் என்றும், ப்ரவர்த்திப்பவன் என்றும் கூறுகிறோம்.

134. கவி:

இனிமையாக உள்ளவற்றைக் காண்பவன். மேலும் சாதாரணமாகப் பார்வையில் சிக்காதவற்றைக் காண்பவன். காண்பது என்ற பொருளை அளிக்கும் "கு" என்பதுடன், "இன்" என்பது சேர்க்கப்பட்டது.

135. லோகாத்யக்ஷ:

136. ஸுராத்யக்ஷ:

137. தர்மாத்யக்ஷ:

"லோக" என்பது தர்ம அநுஷ்டானத்திற்குத் தகுதியான அதிகாரிகளைக் குறித்தது. "ஸுர" என்பது அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் ஆராதிக்கும் தெய்வங்களைக் குறித்தது. "தர்ம" என்பது அவர்கள் ஆராதிக்கும் தெய்வங்களை ஆராதிப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் குறித்தது. இவைகளுக்கு எல்லாம் "அத்யக்ஷ" என்று அத்ருஷ்ட ஸ்தானத்தில் நின்று பலனை அளிக்கின்ற அநிருத்தனைக் கூறினார். மேலும் அநிருத்தன் செய்வது - தர்மத்தின் வழி நடக்காதவர்களுக்குச் சரியான பலன் கிட்டாதபடியும், அதன் வழியில் நடப்பவர்களுக்குப் பலன் பொய்த்துப்

போகாதபடியும் பார்த்துக் கொள்வதாகும். இதனால் இவன் தர்மஜ்ஞன் (தர்மங்களை அறிந்தவன்), உபாயஜ்ஞன் (உபாயங்கள் அறிந்தவன்), அத்யக்ஷன் (ப்ரதான தேவதை), ஸந்யஸந்தன் (ஸத்யமயம்), ஞானம் அளிப்பவன் என்று கொண்டாடப்படுகிறான்.

138. க்ருதாக்ருத:

இங்கும் அங்கும் பலன்களை அளிப்பவன். தர்மங்கள் என்பவை ப்ரவர்த்திக தர்மம், நிர்வர்த்திக தர்மம் என இருவகைப்படும். இதில் ப்ரவர்த்திக தர்மம் என்பது அழியக்கூடிய பலன்களை அளிப்பதாகும். நிர்வர்த்திக தர்மம் என்பது அழியாத மோஷ பலனை அளிப்பதாகும். அவன் ப்ரவர்த்திக தர்மத்தைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு அதற்கேற்ற பலனை அளிப்பதால் க்ருத என்றும், நிர்வர்த்திக தர்மத்தைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு அதற்கேற்ற பலனை அளிப்பதால் அக்ருத என்றும் கூறப்படுகிறான். இதனால் அவன் க்ருதாக்ருத எனப்படுகிறான்.

139. சதுராத்மா

இப்படியாக அவன் வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன் மற்றும் அநிருத்தன் என்று நான்கு விதமாக உள்ளான்.

140. சதுர்வ்யூஹ:

ஒருவன் எப்படி நான்குவிதமாக இருக்கமுடியும்? இந்தத் திருநாமம் இதனை விளக்குகிறது. கீழே கூறப்பட்ட ப்ரயோஜனங்களுக்காகவும், த்யானம் செய்யப்பட வேண்டிய ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது என்று உணர்த்துவதற்காகவும் தன்னுடைய ஆறு திருக்கல்யாண குணங்களை மொத்தமாகவும், பிரித்தும் உணர்த்துகிறான். அந்தந்த குணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக உண்டான அவயவம், வர்ணம், ஆபரணம், ஆயுதம், வாகனம், கொடி போன்றவற்றை நான்காகவும்; ஜாக்ரத் உள்ளிட்ட நான்கு நிலைகளாகவும் பிரிக்கப்படுகிறான்.

குறிப்பு - நான்கு நிலைகள் என்பது ஜாக்ரத் (விழிப்பு நிலை), ஸ்வப்நம் (கனவு நிலை), ஸுஷுப்தி (ஆழ்நிலை உறக்கம்) மற்றும் தூரியம் (மயக்கம்) என்பதாகும்.

141. சதுர்தம்ஷ்டர்:

இந்த வ்யூஹங்களுக்குக் காரணமான பரஸ்வரூபத்தில் நான்கு பற்களை உடையவன். நான்கு பற்கள் உள்ளது என்பது மஹாபுருஷ லக்ஷணம் என்று இராமாயணம் கூறுகிறது. இதனை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-19) - சதுர்தச ஸம த்வந்த்வ: சதுர்தம்ஷ்டர் சதுர்தகதி: - பதினான்கு உறுப்புகளும் சமமாக ஒன்று போன்று மற்றொன்று உள்ளபடி இருப்பவன், நான்கு பற்களை உடையவன், நான்குவிதமான நடைகள் கொண்டவன்.

குறிப்பு

- நான்குவிதமான நடைகள் - சிங்கம், புலி, யானை, காளை
- பதினான்கு உறுப்புகள் - புருவங்கள், நாசித் த்வாரம், கண்கள், காதுகள், உதடுகள், திருமார்புகள், கை முஷ்டிகள், இரண்டுபட்ட இடுப்புகள், கால் முஷ்டிகள், மணிக்கட்டுகள், திருக்கரங்கள், திருவடிகள் மற்றும் கால்கள்.

142. சதுர்புஜ:

நான்கு தோள்கள் கொண்டவன். இது போன்றே பரஸ்வரூபம் உள்ளது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- விஷ்ணுபுராணம் - சதுர்புஜம் உதாராங்கம் சக்ராத்யாயுதமூஷ்ணம் - நான்கு தோள்களோடு கம்பீரமாக உள்ள அத்திருமேனிடன் கூடியவனாக, சக்கரம் போன்ற ஆயுதங்களை ஆபரணமாகத் தரித்தவன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - தமஸ: பரமோதாதா சங்கசக்ரகதாதர: - இவனுக்கு அப்பால் உள்ள பரமபதத்தில் சங்கு, சக்கரம், கதை போன்றவற்றை ஏந்தியபடி உள்ளவன்.
- மஹாபாரதம் - புஜைச்சதுர்பி: ஸமேதம் - நான்கு புஜங்களுடன் கூடியவன்.

143. ப்ராஜிஷ்ணு:

தன்னை உபாஸிப்பவர்களுக்கு இவை அனைத்துடன் கூடிய ப்ரகாசமாக உள்ளவன். "இத்தகைய தன்மை உடையவன்" என்ற பொருள் கொண்ட "இஷ்ணுக்" என்பது, "பு" என்ற தாதுவுடன் சேர்ந்தது.

144. போஜநம்

தன்னை ஆராதிப்பவர்களால் சுகமாக அனுபவிக்கப்படுபவன்.

145. போக்தா:

அடியார்கள் தனக்கு அளிப்பதை அமிர்தம் என்று கொண்டாடி மகிழ்பவன். இதனைக் கீதையில் கீழே உள்ளபடி அருளிச் செய்தான்:

- (9-26) - அச்நாமி ப்ரயதாத்மந: - தூயமனதுடன் உள்ள ஒருவன் அளிப்பதை மகிழ்வுடன் ஏற்கிறேன்.
- (5-29) - போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் - அனைத்து யஜ்ஞம் மற்றும் தவங்களை ஏற்று மகிழ்கிறேன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 59)

அதிகரணம் - 2 - மநோதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மனம் ப்ராணனுடன் சேர்த்தியை அடைகிறது என நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-3 தத் மந: ப்ராண உத்தராத்

பொருள் - மனம் ப்ராணனுடன் சேர்கிறது, மேலே உள்ள வாக்கியத்தால்.

விஷயம் - அனைத்து இந்தரியங்களுடன் கூடிய மனம் ப்ராணனுடன் சேர்கிறது. அது முழுமையாகச் சேர்கிறது அல்லாமல், அதன் செயல்பாடுகள் மட்டுமே சேர்வதில்லை. ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - மந: ப்ராணே - ப்ராணனில் மனம் - என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டது.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-5-4) - அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: - மனம் அன்னத்தால் ஆனது - என்ற வரிகள் மூலம் மனம் அன்னத்தை உபாதானக் காரணமாகக் கொண்டதாக உள்ளது என அறியலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-4) - தா அந்நமஸ்ருஜந்த - அன்னத்தை நீர் உண்டாக்கியது - என்பதன் மூலம் ப்ருதிவியின் தத்துவமான அன்னத்தை நீர் உண்டாக்கியது என்று அறியலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-4-4) - ஆபோமய ப்ராண: - ஜலதத்துவத்திலிருந்து ப்ராணன் உண்டானது - என்றது. ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - மந: ப்ராணோ ஸம்பத்யதே - மனம் ப்ராணனில் சேர்கிறது - என்ற வரிக்கு, மனம் தனது உபாதானக் காரணமாக உள்ள ப்ருதிவீ தத்துவத்தின் மூலமாக ப்ராணனின் உபாதானக் காரணமான ஜலதத்துவத்தில் லயிக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-5-4) - அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய: ப்ராண: - மனம் அன்னத்தால் போஷிக்கப்படுகிறது, ப்ராணன் ஜலத்தால் போஷிக்கப்படுகிறது - என்று கூறுகிறது. இங்கு அன்னமும், ஜலமும் மனம் மற்றும் ப்ராணனை வளர்க்கின்றன என்று கூறப்பட்டன அல்லாமல், அவற்றின் காரணப் பொருளாகக் கூறப்படவில்லை. மனம் என்பது அஹங்காரத்தின் மாறுபாடு என்பதும், ப்ராணன் என்பது ஆகாசத்தின் மாறுபாடு என்பதும் பல இடங்களில் கூறப்பட்டது. ஆக மனம் ப்ராணனுடன் சேர்கிறது என்பதே கருத்து.

மநோதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 3 - அத்யக்ஷாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ராணன் ஜீவனுடன் சேர்கிறது என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-4 ஸ: அத்யக்ஷே ததுபகமாதிப்ய:

பொருள் - இந்த்ரியங்களின் எஜமானனாகிய ஜீவனிடம் ப்ராணன் சேர்கிறது. இப்படிப்பட்ட தொடர்பு கூறப்படுவதால்.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே மந: ப்ராணே - வாக்கு மனதிலும், மனம் ப்ராணனிலும் சேர்கிறது - என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. இது போன்றே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - ப்ராணஸ் தேஜஸி - ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் - என்று கூறியதன் மூலம், தேஜஸ்ஸில் ப்ராணன் ஓடுங்குகிறது என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ப்ராணன் ஜீவனிடம் ஓடுங்குகிறது. ஏன்? ததுபகமாதிப்ய: - ப்ராணன் ஜீவனிடம் சென்று சேர்வதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-38) - ஏவமேவ இமம் ஆத்மாநம் அந்தகாலே ஸர்வே ப்ராணா அபிஸமாயாந்தி - அரசனை வேலையாட்கள் பின் தொடர்வது போன்று அந்திம காலத்தில் அனைத்து ப்ராணன்களும் ஜீவனைப் பின் தொடர்கின்றன - என்று கூறியது. இதனைப் போன்று ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - தம் உத்க்ராமந்தம் ப்ராண: அநூதக்ராமதி - அந்திம காலத்தில் வெளிக்கிளம்பும் ஜீவனைத் தொடர்ந்து ப்ராணனும் கிளம்புகிறது - என்று கூறும் வாக்கியத்தில் ஜீவனுடன் ப்ராணனுக்கு

வெளிக்கிளம்புதல் கூறப்பட்டது. உத்க்ராந்தே உத்க்ராந்தோ பவிஷ்யாமி கஸ்மிந்
வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமி - எந்த ஒன்று வெளியே புறப்படும்போது நான்
புறப்படுவேன்? எது நிலையாக இருந்தால் நான் நிலையாக இருப்பேன்? - என்று
கூறப்படும் வரியில், ப்ராணன் நிலையாக நிற்பது ஜீவனுடன் மட்டுமே என்பது
உணர்த்தப்பட்டது. ஆகவே இங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - ப்ராணஸ்
தேஜஸி - என்ற வரியின் மூலம் ப்ராணன் ஜீவனுடன் முதலில் சேர்ந்து கொண்டு,
அதன் பின்னர் தேஜஸ்ஸில் சேர்கிறது என்று தெளிவாகிறது. யமுனை நதியானது
கங்கையுடன் சேர்ந்து, அதன் பின்னர் கடலை அடைகிறது என்ற போதிலும்,
"யமுனை கடலை அடைகிறது" என்று வாக்கியம் முரண்பட்டது அல்ல என்பது
போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

அத்யக்ஷாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 4 - பூதாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஜீவனுடன் கூடிய ப்ராணன் மற்ற பூதங்களுடன் சேர்ந்த
தேஜஸ்ஸில் சேர்கிறது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-5 பூதேஷு தச்ச்ருதே:

பொருள் - அனைத்துப் பூதங்களிலும்; இப்படியே ஒதப்படுகிறது.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-6) - ப்ராணஸ் தேஜஸி - ப்ராணன்
தேஜஸ்ஸில் - என ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் சென்று ஒடுங்குவது கூறப்பட்டது.
இங்கு எழும் சந்தேகம் - ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் மட்டுமே ஒடுங்குகிறதா அல்லது
பஞ்சபூதங்களிலும் சென்று ஒடுங்குகிறதா?

பூர்வபக்ஷம் - தேஜஸ்ஸில் மட்டுமே சென்று சேர்கிறது. இப்படியாக மட்டுமே
ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல, பஞ்சபூதங்களிலும் சென்று சேர்கிறது என்றே
கொள்ளவேண்டும். ஏன்? இப்படியாகவே ச்ருதி வரிகளில் உள்ளன. ப்ருஹத்
உபநிஷத் (4-4-5) - ப்ருதிவீமய: ஆபோமய: தேஜோமய: - ப்ருதிவியால்
செய்யப்படுகிறது, ஜலத்தால் செய்யப்படுகிறது, தேஜஸ்ஸால் செய்யப்படுகிறது -
என்றது காண்க. இதன் மூலம் ஜீவனுடன் கூடிய ப்ராணன் பஞ்சபூதங்களின்
கூட்டத்தில் சென்று சேர்கிறது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-5) - ப்ருதிவீமய: - என்பதில் தேஜஸ் என்று கூறப்பட்டதால், தேஜஸ்ஸில் மட்டுமே சென்று ப்ராணன் ஒடுங்குகிறது என்று கூறவேண்டும்; அதாவது வரிசையாகச் சென்று ஒடுங்குகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் (இதற்கான விடையை அடுத்த சூத்திரம் கூறுகிறது).

4-2-6 நைகஸ்மிந் தர்சயதோ ஹி

பொருள் - ஒவ்வொன்றிலும் எனக் கூற இயலாது. இவ்விதம் அல்ல என்பதைச் ச்ருதியில் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - ஒவ்வொன்றிலும் வரிசையாக இணைகிறது என்று கூற இயலாது. இதன் காரணம், பூதங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாகத் தங்கள் செயலைச் செய்யும் வலிமை அற்றவை ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2, 3) - அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி தாஸாம் த்ரிவ்ருத்தம் த்ரிவ்ருத்தம் ஏகைகாம் கரவாணி - ஜீவசரீரகனான என்னால் உள்ளே புகுந்து பெயர் மற்றும் சரீரம் அளிக்கப்படுகின்றன, அவற்றை மூன்று மூன்று என நான் சேர்க்கிறேன் - என்றது. இதன் மூலம் பஞ்சீகரணம் செய்த பின்னரே இவற்றை அறிய இயலும் என்றாகிறது. இது போன்று விஷ்ணுபுராணம் கீழே உள்ள வரிகளின் மூலம் இதே கருத்தை உணர்த்துகிறது:

நா நாவீர்யா: ப்ருதக்பூதா: தத: தே ஸம்ஹதிம் விநா
நாசக்துவந் ப்ரஜா: ஸ்ரஷ்டும் அஸமாகம்ய க்ருத்ஸநச:
ஸமேத்ய அந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா:
மஹதாத்யா விசேஷாந்தா: ஹ்யண்டம் உத்பாதயந்தி தே

இதன் பொருள் - மிகவும் இளகியபடி இருத்தால், மிகவும் கடினமாக இருத்தல் போன்ற முரணான தன்மைகள் கொண்ட காரணத்தால், மஹான் போன்றவற்றால் ஒன்றுடன் ஒன்று சேராமல், இந்த ப்ரம்மாண்டத்தையும் இதில் உள்ளவற்றையும் தனித்தனியாகச் செயல்பட்டு படைக்க இயலவில்லை. ஒன்றை ஒன்று அண்டி நிற்கின்ற மஹான் தொடக்கமாக உள்ள தத்துவங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து அண்டத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - ப்ராணஸ் தேஜஸி - ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் - போன்ற வரிகள் மூலம், தேஜஸ் என்பது மற்ற பூதங்களுடன் ஒன்றாக உள்ள தேஜஸ் என்பதையே குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே ப்ராணன் அனைத்து பூதங்களிலும் சென்று ஒடுங்குவதகவே கொள்ளவேண்டும்.

பூதாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 59)

17. சாஸ்த்ரீய நியமந அதிகாரம்

(கைங்கர்யங்களை சாஸ்த்ர விதிகளின்படிச் செய்வதைக் கூறுதல்)

முகுந்தே நிக்ஷிப்ய ஸ்வபரம் அநதோ முக்தவத் அஸௌ
ஸ்வதந்த்ர ஆஜ்ஞாஸித்தம் ஸ்வயம் அவிதித ஸ்வாமி ஹ்ருதய:
பரித்யாகே ஸத்ய: ஸ்வ பர விவித அநர்த்த ஜநநாத்
அலங்க்யாம் ஆமோக்ஷாத் அநுஸரதி சாஸ்த்ரீய ஸரணிம்

பொருள் - ஒரு ப்ரபந்நன் தன்னுடைய பொறுப்புகள் முழுவதையும் எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்த பின்னர், தனது பாவங்களை அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவனாக, முக்தனின் நிலையை அடையக்கூடும். ஆயினும் அவன் தான் உள்ள ஸம்ஸார நிலை காரணமாக எம்பெருமானின் உள்ளத்தை அறியாதவனாக, தான் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாமல் விடக்கூடும். இதனால் அவன் தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் தீமைகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். இதனை உணரும் ஒருவன் - சுதந்திரமான எம்பெருமானின் ஆணையால் உண்டாக்கப்பட்டதும், மீறாமல் பின்பற்றப்பட வேண்டியதும் ஆகிய சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் நெறிகளை மோக்ஷம் உண்டாகும்வரை பின்பற்றுகிறான்.

மூலம் - இச்சேஷத்வ ஸம்பந்தமடியாக பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் இவன் பண்ணும் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ர ஸாபேக்ஷ ருசியாலேயோ, சாஸ்த்ர நிரபேக்ஷ ருசியாலேயோ என்னில், இருள்தரு மாஞாலத்துள் இருக்கிற இவனுக்குச் சாஸ்த்ரம் கைவிளக்காக வேண்டுகையாலே யதாசாஸ்த்ரமாய் சாஸ்த்ரம் விகல்பித்தவற்றில் யதாருசியாகக் கடவது.

விளக்கம் - கடந்த அதிகாரத்தில் ஒருவன் தான் சேஷனாக (தொண்டு புரிபவனாக) உள்ள தன்மை காரணமாக எம்பெருமானுக்கும், அவனது அடியார்களுக்கும் கைங்கர்யம் செய்தல் பற்றி ஆராயப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தின் மீது

இவன் கொள்ளும் ஆசை என்பது: இவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள ஆசை மற்றும் இது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது என்பதாலா அல்லது இவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள ஆசை காரணமாக மட்டுமே அல்லாமல் இவற்றைப் பற்றி சாஸ்த்ரங்களில் எதுவும் கூறப்படவில்லை என்பதாலா என்று சந்தேகம் எழுகிறது. அறியாமை என்னும் இருள் சூழ்ந்த இந்த உலகில் உள்ள ஒருவனுக்கு சாஸ்த்ரங்களே கைவிளக்காக உள்ளன. ஆகவே இவனுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகவே இந்த ஆசை ஏற்படுகிறது. ஒரு சில இடங்களில் சாஸ்த்ரங்கள் “செய்தாலும் செய்யலாம், செய்யாமல் விட்டாலும் தவறில்லை” என்று கூறும்போது, ஒருவன் தனது சொந்த முடிவு எடுக்கலாம்.

எம்பெருமானார் தனது அந்திம காலத்தில் உரைத்தவை

மூலம் - அது எங்ஙனே என்னில், எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருந்த முதலிகளுடைய ஆர்த்தியைக் கண்டருளி இவர்களை அழைத்தருளி, “என்னுடைய வியோகத்தில் தேஹத்யாகம் பண்ணினாருண்டாகில், ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதமே! என்னோடு அவர்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லை”, என்றருளிச்செய்ய, இவர்களும் இதைக்கேட்டு மிகவும் சோகார்த்தராய், “இனி எங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பது எது?”, என்று விண்ணப்பம் செய்ய, இவர் அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை:

விளக்கம் - உடையவர் திருநாட்டு எழுந்தருளும் அந்திம காலத்தில், அவருடைய திருவடிகளைப் பற்றியபடி அவரது சிஷ்யர்கள் சோகத்தில் ஆழ்ந்து அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுடைய துயரத்தைக் கண்ட எம்பெருமானார் அவர்களைத் தன்னிடம் அழைத்தார். அவர்களிடம், “நான் எனது உயிரை விட்டபின்னர் யாரும் தங்களது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயற்சி செய்யக்கூடாது. அவ்விதம் யாரேனும் செய்தார்கள் என்றால், ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் திருவடிகளின் மீது ஆணையாக, அவர்களுக்கு என்னுடனான தொடர்பு நீங்கிவிடும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட சிஷ்யர்கள் மேலும் சோகம் கொண்டவர்களாக எம்பெருமானாரிடம், “அப்படி என்றால், நாங்கள் வேறு என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்று உடையவரிடம் கேட்டனர். இதற்கு உடையவர் பின்வருமாறு அருளிச்செய்தார் (இவை ஐந்து ஆகும். இவை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன):

மூலம் -

1. ஒருவன் ப்ரபந்நானால் அவனுடைய ஆத்ம யாத்ரை பகவததீநையாகையாலே அதில் அவனுக்கு அந்வயமில்லை; உண்டென்றிருந்தானாகில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பொய்யாமித்தனை. தேஹயாத்ரை கர்மாதீநையாகையாலே அதுக்குக் கரையவேண்டா; கரைந்தானாகில் நாஸ்திகனாமித்தனை. ஆகையால் உபய யாத்ரையையுங் கொண்டு இவனுக்குக் கார்யமில்லை.

2. ஆனால் மநோவாக்காயங்களாகிற த்ரிவித கரணங்களையுங் கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோ என்னில், அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று; உபயாம்சத்தில் அந்வயமில்லாவிட்டாலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்திலே இவற்றை அந்வயிப்பிக் குமித்தனை.

விளக்கம் -

1. ஒருவன் ப்ரபந்நன் என்றால் தன்னுடைய மோசஷம் என்பது எம்பெருமானின் வசப்பட்டது என்பதால் அதனைக் குறித்து அவன் வருத்தம் கொள்ளவேண்டியதில்லை. அப்படியும் அவன் வருந்தினால் என்றால், அவன் ப்ரபத்தி செய்தது என்பது பொய்யே ஆகும். அவன் தனது சரீரத்தைக் கைவிடுதல் என்பது கர்மத்தின் கையில் உள்ளது என்பதால், அதற்காகவும் வருத்தம் கொள்ளக் கூடாது. அப்படியும் அவன் வருந்தினால் என்றால், அவன் நாஸ்திகனே ஆவான். ஆகவே இரண்டிற்காகவும் வருத்தம் கொள்ளக் கூடாது.

2. அப்படி என்றால் மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒருவன் தனது விருப்பப்படி செயல்கள் செய்தபடி இருக்கலாமா என்ற கேள்வி எழலாம். அப்படிச் செய்தல் என்பது இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு (இயல்பிற்கு) ஏற்றதன்று. அவனுக்கு அந்த மூன்று கரணங்களைக் கொண்டு உபாயத்தின் மீது எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் இல்லை என்றாலும், இவற்றைக் கொண்டு இவன் தனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டபடி இருக்கலாம். இந்தக் கைங்கர்யம் அல்லவோ இவனுடைய புருஷார்த்தமாக உள்ளது?

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 15)

வ்யாக்யானம் - அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹஞ் சலம் என்று அந்த ப்ராபல்யத்தில் மற்றை இந்த்ரியங்களைப் பற்றவும் மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும் தர்சிப்பிக்கையாலே ஆச்ரயண விரோதிகளையும், தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர்:, வசேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா என்றும், யதோயதோ நிச்சலதி மநச்சஞ்சலமஸ்திரம் ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வசம் நயேத் என்று ஆச்ரயணோ பகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப என்று ஆச்ரயிக்குமதிகாரிகளுடை சாதூர்வித்யத்தையும்; த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச, தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தந பரரானவர்கள் தேவர்கள், தததிவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்கள் என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதிராத்மநச் சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக் கொண்டு வ்யாபித்து நிற்கும்படியையும்

விளக்கம் - கீதை (6-35) - அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹஞ் சலம் - தோள்களில் வலிமை கொண்ட அர்ஜுனா! மனம் என்பது திரிந்து கொண்டே இருக்கும், இதனை அடக்குவது கடினம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை - என்பதன் மூலம் மற்ற இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் மனமானது வலிமையில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது என்பதை உணர்த்தி, இதனால் எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளதைக் காட்டினான். ஸர்வேச்வரனான தன்னை வந்தடைவதற்கு உதவுகின்ற உறுப்புக்களான புறக்கரணங்கள் மற்றும் அகக்கரணம் ஆகியவற்றைத்

தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாக நியமனம் செய்வதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் உணர்த்துகிறான்:

- கீதை (2-61) - தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர: வசேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா - அனைத்து இந்த்ரியங்களையும் அவற்றின் உணவாக உள்ள உலக விஷயங்களில் இருந்து விலக்கிக் கொண்டு இருப்பானாக. இப்படி உள்ள ஒருவனுக்கு மனம் உட்பட்ட அனைத்து இந்த்ரியங்களும் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதால் அறிவும் ஸ்திரமாக உள்ளது.
- கீதை (6-26) - யதோயதோ நிச்சலதி மநச்சஞ்சலமஸ்திரம் ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வசம் நயேத் - யோகி ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்றால், நிலையாக இல்லாமல் உள்ளதையும், அலைமோதுவதையும் இயல்பாக உடைய மனதை ஆத்மாவின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட மனதைத் திடீரென திசை திருப்பும் காரணங்களில் இருந்து விலக்கி விட வேண்டும்.

அடுத்து தன்னை வந்தடைகின்ற நான்குவிதமான மனிதர்கள் பற்றி கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப - அர்ஜுனா! புண்ணியம் நிறைந்தவர்கள் நான்கு பிரிவினர் ஆவர். அவர்கள் என்னைச் சரணம் புகுந்து உபாஸிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் - துயரத்தில் உள்ளவர்கள், ஞானம் பெற விரும்புகிறவர்கள், செல்வம் பெற விரும்புவர்கள், என்னைப் பற்றிய ஞானம் உள்ளவர்கள் ஆவர் - என்று உரைத்தான். தனது ஆணைகளைப் பின்பற்றி நடப்பவர்கள் தேவர்கள் என்றும், ஆணைகளை மதிக்காமல் உள்ளவர்கள் அசுரர்கள் என்றும், இப்படியாத் தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் ஆகிய பிரிவினர் பற்றிக் கீழே உள்ளபடி உரைத்தான்:

- கீதை (16-6) - த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச - இந்த உலகில் உள்ள படைப்புகள் அனைத்தும் தேவர்களுக்கு உரிய தன்மை, அசுரர்களுக்கு உரிய தன்மை என்று இரண்டு பிரிவுகள் கொண்டதாக இருக்கும்.
- கீதை (16-5) - தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா - தேவர்களின் தன்மை என்பது ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து விடுதலை அளிப்பதாகும், அசுரர்களின் தன்மை என்பது தாழ்வான பந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களையும் குறிக்கும் அனைத்துச் சொற்களும் தன்னில் வந்து முடியும்படியாக, அவை அனைத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள தன்மையை கீதை (10-19) - ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதிராத்மநச் சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே - குருகுலத்தில் உயர்ந்தவனே! எனது ஐச்வர்யம் மற்றும் நன்மைகள் அளிக்கவல்ல விபூதிகள் குறித்து உனக்கு நான் கூறுகிறேன். என்னுடைய இத்தகைய ஐச்வர்யங்களுக்கு எல்லையே இல்லை - என்பதன் மூலம் உணர்த்தினான்.

வ்யாக்யானம் - திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு பச்ய மே யோகமைச்வரம் என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்சைக் கொடுத்து, பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காத், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச தீப்தாந் இத்யாதியாலே தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக் கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்சிப்பிக்குமென்னு மத்தையும், மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: என்று இப்படியிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌலப்ய யுக்தனான தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமா யிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாந ரூபாங்க ஸஹிதையான பக்தியையும்; மாமேவ யே ப்ரத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே, தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத், தமேவ சரணங் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத என்று அந்த பக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும்; சரம ச்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்ந்து சோகிப்பார்க்கு ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தியென்னுமத்தையும் தானே அறிவித்தருளி னானிறே. ஆக இப்படி அறியாதவர்த்தங்களையெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

விளக்கம் - அடுத்து கீதை (11-8) - திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு பச்ய மே யோகமைச்வரம் - உனக்குத் தெய்வீகமான கண்களை நான் அளிக்கிறேன், அவற்றைக் கொண்டு எனது கல்யாண குணங்களையும் ஐச்வர்யங்களையும் நீ காண்பாயாக - என்பதன் மூலம் அர்ஜுனனுக்குத் தெய்வீகமான பார்வையை அளித்தான்; விச்வரூபம் எடுத்து நின்ற க்ருஷ்ணனிடம் அர்ஜுனன் கீதை (11-15) - பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காத் ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச தீப்தாந் - க்ருஷ்ணா! உனது சரீரத்தில் அனைத்து தேவர்களையும் நான் காண்கிறேன். நான்முகன், சிவன் ஆகியோரைக் காண்கிறேன். அனைத்து முனிவர்களையும், ஒளிவீசும் தேவலோகப் பாம்புகளையும் காண்கிறேன் - என்று தனது விச்வரூபத்தைக் கண்டு அர்ஜுனன் பேசும்படிச் செய்தான். ஆக இதன் மூலம் தான் யாரை விரும்புகிறானோ (தன்னை யார் விரும்புகிறானோ) அவர்களுக்குத் தெய்வீகமான

ஞானத்தை அளித்து, தனது தன்மைகளை அவர்கள் காணும்படிச் செய்வதை உணர்த்துகிறான். அடுத்து தான் இருக்கின்ற பரவத்துடன் தனக்கு உள்ள ஸௌலப்பத்தை கீதை (9-34) - மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: - என்னிடம் உனது மனதைத் திருப்புவாயாக, எனது பக்தனாக அன்புடன் இருப்பாயாக, என்னிடம் உன்னை அர்ப்பணிப்பாயாக, என்னையே வணங்குவாயாக. என்னையே முழுவதுமாகச் சார்ந்து, என்னிடம் உனது ஆத்மாவை இணைத்து, என்னையே அடைவாயாக - என்று உணர்த்தினான். இதன் மூலம் தனது திருவடிகளை அடைதல் என்ற உயர்ந்த பேற்றுக்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ளதும், கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டையும் அங்கமாகக் கொண்டதும் ஆகிய பக்தியை உணர்த்தினான். இதனைத் தொடர்ந்து கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே - எனது இத்தகைய மூன்று குணங்கள் என்ற மயக்கம் என்பதைக் கடக்க மிகவும் அரிது; யார் ஒருவன் என்னிடம் மட்டுமே சரணம் என்று அடைகிறார்களோ அவர்களே இதனைக் கடக்கின்றனர் - என்றும்; கீதை (15-64) - தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத் - அந்த ஆதிபுருஷனைச் சரணம் அடைவாயாக - என்றும்; கீதை (18-62) - தமேவ சரணங் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத பரம்பொருளான என்னிடம் நீ அனைத்து வகையிலும் சரணம் அடைவாயாக - என்றும் கூறுவதன் மூலம் பக்திக்கு அங்கமாக உள்ள ப்ரபத்தியை உணர்த்தினான். அடுத்து பக்தி உபாயமானது செய்வதற்கு மிகவும் கடினமானது என்பதை உணர்ந்து செய்வதறியாமல் திகைத்து நிற்பவர்களுக்கு - செய்வதற்கு மிகவும் எளியதும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும் ஆகிய உபாயம் மற்றும் ப்ரபத்தி என்பதை சரம ச்லோகம் மூலம் தானே வெளியிட்டான். இப்படியாக நாம் அறியாத பல விஷயங்களை இவன் தெரிவிப்பதன் மூலம் ஓர் ஆசார்யனின் செயலைத் தானே மேற்கொண்டான் என்பதை அறியலாம்.

வ்யாக்யானம் - இனி புருஷகார க்ருத்யமும் சரண்யனான தன்னதன்றே, பிராட்டிக்க்ருத்ய மிநே, மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத் இத்யாதிகளாலே பகவத் சாஸ்த்ரத்திலே தானேயருளிச் செய்தானிநே. இவனுக்கு தத்வஜ்ஞாநாதிகளையுண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டானாகிறான். புருஷகார க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ள வேண்டுவானென்? அங்கீகரித்துவிடவமையாதோவென்னில், அங்கீகாரத்துக்கு இதுவும் அவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே; எங்ஙனையென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷ ஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகார ஸாபேக்ஷதையுமுண்டிநே, இவ்வுபய ஸாபேக்ஷதையும் உபாயவரண ரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதமசரம் பதங்களிலே காணலாம்; ஸ்ரீ சப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும் உத்தமனாலே

அதிகாரியையுமிறே சொல்லுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் ஸ்வாபராத பயத்தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராத நிபந்தனமான தன் திருவுள்ளத்தில் சீற்றத்தையாற்றிச் சேரவிட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராத நிபந்தனமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் தானேயேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

விளக்கம் - இனி புருஷகாரத்தைச் செய்கின்ற செயலானது அனைவருக்கும் புகலிடமாகத் திகழ்கின்ற தன்னுடைய செயல் அல்ல, அது பிராட்டியின் செயல் என்பதை பகவத் சாஸ்த்ரத்தில் - மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்ந்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத் - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் என்னை அடைவதற்கான புருஷகாரமாக மஹாலக்ஷ்மியே உள்ளாள் என்று முனிவர்களால் கூறப்பட்டாள்; அவள் இவ்விதம் புருஷகாரமாக உள்ள நிலை என்பது என்னால் ஏற்கப்பட்டதே ஆகும்; இதற்கு அவளைக் காட்டிலும் வேறான ஏதும் இல்லை - என்று உணர்த்தினான்.

தத்துவ ஞானம் முதலானவற்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதால் ஆசார்யனின் செயலைத் தானே செய்தருளினான் என்பது சரியானதே ஆகும். ஆனால் புருஷகாரம் மூலமாக ஏன் தன்னை வந்தடையும்படிச் செய்யவேண்டும்? தானே நேரடியாக அங்கீகாரம் செய்து ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டியதுதானே என்ற சந்தேகம் எழலாம். அங்கீகாரம் செய்வதற்கு இது அவசியம் என்பதால், இது இன்றி அங்கீகாரம் இல்லை. எப்படி? இந்த உபாயத்திற்கு ப்ரபத்தி செய்கின்ற ஒருவன் வேண்டுவது போன்று, புருஷகாரமும் வேண்டப்படுவது ஆகும். இப்படியாக இந்த இரண்டும் வேண்டப்படுவதைத் தவய மந்த்ரத்தில் உள்ள முதல் பதத்திலும் (ஸ்ரீமந்), முதல் வரியின் இறுதியில் உள்ள பதத்திலும் (ப்ரபத்யே) காணலாம். "ஸ்ரீ" என்பதன் மூலம் புருஷகாரத்தையும், "ப்ரபத்யே" என்பதன் மூலம் அதிகாரியும் அல்லவோ கூறப்பட்டனர்?

ஆக சேதனர்கள் ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றும்போது, தங்களது குற்றங்களின் காரணமாக அச்சம் கொண்டு, பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொள்கின்றனர். அவள் செய்வது என்னவென்றால், மனிதர்களின் குற்றம் காரணமாக எம்பெருமான் உள்ளத்தில் உள்ள கோபத்தைத் தணித்து, மனிதர்களை அவனிடம் சேர்க்கிறாள். இதுவே எம்பெருமான் சேதனர்களைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளும் முறையாகும். ஆனால் அர்ஜுனன் போன்றோர் விஷயத்தில் எம்பெருமான் செய்வது என்ன? இவனைப் போன்றவர்கள் செய்யும் குற்றங்கள்

காரணமாகத் தனது உள்ளத்தில் உண்டாகின்ற கோபத்தைத் தானே தணித்துக் கொள்கிறான்; இவ்விதம் செய்யும்போது அந்த அடியார்கள் தன்னிடம் எதனையும் வேண்டாதபோதிலும், அவர்களது வேண்டுகோள்களை அவர்கள் எதிர்பாராமலேயே செய்கிறான். இப்படியாகப் புருஷகாரத்தையும் இவர்கள் விஷயத்தில் தானே செய்கிறான் என்று உணரவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இனி உபாய க்ருத்யம் தன்னதாயிருக்க அத்தையும் தானேயறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது, த்வமேவோபாய பூதா மே பவ என்றிவனர்த்தித்தால் கார்யஞ் செய்ய அமைந்திருக்க, நாமே இவனுக்கு உபாயமாய் அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானேயென்று கொண்டு மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கையாலே; அல்லது உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ என்கிற வஸ்துவுக்கு உபாயக்ருத்யம் வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்க விசிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ் ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமான தன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாய க்ருத்யதையேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறதென்பாருமுண்டு; அது பால் மருந்தாமாப் போலே இவனுபாயமாமிடமெங்குமுள்ளதொன்றாகையாலே, அர்ஜுனனுக்கிப்போது அஸாதாரணமாகச்செய்ததொன்றல்லாமையாலும், “உபாயம்” என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்து தத்வைபவஞ் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்துக்கு உசிதமன்று; ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே பொருளாக வேணும்.

விளக்கம் - அடுத்து உபாயம் என்னும் செயலைச் செய்வது தன்னுடையதாகவே உள்ளபோது, அதனை ஏற்றுக்கொண்டான் என்று மேலும் அழுத்தமாகக் கூறுவது ஏன்? அஹிர்யுத்தந்ய ஸம்ஹிதை - த்வமேவோபாய பூதா மே பவ - நீயே எனக்கு உபாயமாக வேண்டும் - என்று சேதனன் வேண்டி நின்றால் மட்டுமே எம்பெருமான் உபாயமாகச் செயல் புரிவான் என்ற நெறி உள்ளது. ஆயினும் அர்ஜுனன் போன்றவர்கள் விஷயத்தில் அதனை எதிர்பார்க்காமல், “நாமே இவனுக்கு உபாயமாக நின்று, இவனுக்கு ஏற்பில்லாதவற்றை விலக்கி, நன்மைகள் அளித்தபடி இருப்போம்”, என்று முடிவு செய்கிறான். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்னையே சரணம் என்று பற்றுவாயாக, அனைத்துப் பாவங்களில் இருந்தும் நான் உன்னை விடுவிப்பேன் - என்றான்.

கடந்த பத்தியில் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு வேறுவிதமாகவும் விளக்கம் அளிக்கிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-87) - உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ - உபாயம், உபேயம் என உள்ள தன்மை உன்னுடைய ஸ்வரூபம் அன்றி குணங்கள் அல்ல - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாயமாக உள்ள தன்மை

எம்பெருமானின் இயல்பு அன்றி வரவரழைத்துக் கொண்ட தன்மை அல்லவே. தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் அநுகூலமாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டும் எப்போதும் பொருந்தியுள்ளதால் உபாயமாக உள்ள தன்மை என்பது இயல்பானது ஆகிறது. அடுத்து ஸ்வாமி ஆய் கூறும் கருத்தான “உபாயமாக உள்ள தானே தன்னை உபாயமாகவும் ஆக்கிக் கொண்டதால், உபாயம் என்பதைத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டான்”, என்பதை விளக்குகிறார். இந்தக் கருத்து இங்கு பொருந்தாது. காரணம் - பால் மருந்தாகப் பயன்படும்; இது போன்று இவன் உபாயமாக அனைவருக்கும் உள்ளான் என்பதால், அர்ஜுனனுக்குச் சிறப்பாகச் செய்தான் என்று கூற இயலாது. ஆகவே மேலே உள்ள பத்திகளில் உள்ளபடியே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஆசார்யக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூடசேதா: யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் என்று இவனர்த்தித்தவமுண்டாகையாலே அந்யக்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்ட மாத்ரமே விவக்ஷிதமாகையாலும், புருஷகார க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அந்ய க்ருத்யத்தையேறிட்டுக் கொண்டமையும், அது தன்னை அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக ஏறிட்டுக் கொண்டமையும் விலக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வ க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானேயேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்யத்ரயத்திலும் யதாயோகம் அந்வயிக்கக் கடவது; ஆசார்ய அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்த தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானேயேறிட்டுக் கொண்டது வைபவமிநே (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்திலுபாய வைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக் கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றாய்த்தென்றபடி.

விளக்கம் - அடுத்து, சூர்ணையில் உள்ள “தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே” என்பதைக் கீழே உள்ள மூன்று விதங்களுக்கும் கொள்ளவேண்டும்.

- ஆசார்யனின் செயலை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் என்பது கீதை (2-7) - கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூடசேதா: யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - இயல்பான மனநிலை காரணமாக நான் மனவலிமை இழந்து நிற்கிறேன்; எனது தர்மம் எது என்று புரியாமல் நிற்கிறேன்; எனக்கு நன்மை அளிக்கும் செயல் எது என்று உரைப்பாயாக. உன்னையே சரணம் என்று புகுந்த எனக்கு நீ உபதேசிப்பாயாக - என்று அர்ஜுன்ன்

வேண்டினான். இதனால் ஆசார்யன் செய்ய வேண்டிய செயலைத் தானே ஏறிட்டுக் கொண்டு செய்தான் என்பது தெளிவு.

- புருஷகாரச் செயலை ஏறிட்டுக் கொண்டு செய்தல்: மற்றவர்களின் செயலை (ஆசார்யனின் செயலை) தான் செய்ததையும், இதனை சேதனனின் வேண்டுகோளை எதிர்பாராமலேயே செய்ததையும் வைத்து உறுதியாக்கலா
- உபாயமாக உள்ள தனது செயலைத் தானே செய்தல் - சேதனனின் வேண்டுகோளை எதிர்பாராமல் உபாயமாக நின்றான்.

ஓர் ஆசார்யன் அறியாதவற்றை உபதேசம் செய்யவேண்டும்; பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யவேண்டும்; தன்னை உபாயமாகப் பற்றுபவர்கள் விரும்பியதைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் - இவ்விதமாக நெறிகள் உள்ளபோது, இவை அனைத்தையும் தானே செய்து கொடுத்தல் வைபவம் அல்லவோ? “ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்திலுபாய வைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து” - இவன் இவ்விதம் இச்செயல்களைத் தானாகவே ஏறிட்டுக் கொண்டதைச் சொன்னதால், அவை இங்கு சொல்லப்பட்டது என உணர்த்துகிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 24)

வ்யாக்யானம் - (நாமவனித்யாதி) நானென்றும், நாமென்றும், யானென்றும், யாமென்றும், தந்தாமைச் சொல்லக்கடவது. ஸந்நிஹிதமென்ன, தூரஸ்தமென்ன, அதாரவிப்ரக்ருஷ்ட மென்ன, வினவப்படுகிறதென்ன. (அவளிவளுவளெவள்) ஸ்த்ரீலிங்க நிர்திஷ்ட வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது. (தாம்) பாஹுமந்தவ்யரை. (அது) நபும்ஸகலிங்க நிர்திஷ்ட வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறது. (வீமவை) நச்வர பதார்த்தங்கள். (நலந்தீங்கு) நன்மை தீமை என்னுதல்; நன்றானவை, தீதானவை என்னுதல். (ஆமவை ஆயவை) கழிந்தவற்றிலும் வருமவற்றிலும் அடைப்புண்ணுமிறே வர்த்தமாநம். (ஆய்நின்ற) ஆய்நின்ற பதார்த்தங்கள்; இவற்றைப் பதார்த்தத்தளவிலே கொண்டபோது மேல் ஐக்யஞ் சொல்லப் போகாது; அசித்தும், அசிதபிமாநியான ஜீவனும், ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதம் இத்தனைக்கும் வாசகாமாயிருக்கிறது இச்சப்தம். (அவர்) இவையாய் நிற்கிறார் அவர். இதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்ம கலு என்னுமாபோலே. தத் த்வமஸி என்றாப்போலே இருக்கிறது.

விளக்கம் - (நாம் அவன்) - நான் என்றும், நாம் என்றும், யான் என்றும், யாம் என்றும் தன்னையே கூறுவது ஆகும். அருகில் உள்ளவன், தூரத்தில் உள்ளவன், நடுவில் உள்ளவன், வினவப்படுபவன். (அவளிவளுவளெவள்) - மேலே உள்ளது போன்று பெண்பாலால் உணரப்படும் பொருள்கள். (தாம்) - உயர்திணைக்கு உரியவர்கள். (அது) - ஒன்றன்பாலாக உணரக்கூடிய பொருள்கள். (வீமவை) - அழிகின்ற பொருள்கள். (நலம்) - நன்மை, தீமை, நன்றானவை, தீதானவை. (ஆமமவை ஆயவை) - இனி வரப்போகும் பொருள்கள், முன்பே இருக்கின்ற பொருள்கள். இவற்றின் நிகழ்காலமும் அடங்கும். (ஆய்நின்ற) - இப்படியாக நின்ற

பொருள்கள். இந்தப் பொருள்களைக் கூறும்போது எம்பெருமானுடன் ஐக்கியம் சொல்ல இயலாது, அதாவது எம்பெருமானே இவை என்று சொல்ல இயலாது. ஆகவே அசித், அந்த உடலை விரும்பும் ஜீவன், ஜீவனின் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா ஆகிய அனைத்தும் சேர்த்துப் பொருள்கள் எனப்பட்டன. (அவர்) - இவையாக எம்பெருமான் நிற்கிறான். இதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்ம கலு - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளன - என்றும், தத்வம் அஸி - இது நீயாக உள்ளாய் - என்றும் கூறுவது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - முதற் பாட்டிலே கல்யாண குணயோகத்தையும் நித்யவிபூதி யோகத்தையும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம் பாட்டிலே ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்று; தச்சப்தம் ப்ரக்ருத பராமர்சியாகையாலே “அவர்” என்று கல்யாணகுண விசிஷ்ட வேஷத்தைச் சொல்லி, “ஆய்நின்ற” என்று அசிஜ்ஜீவ விசிஷ்ட பரமாத்மாவைச் சொல்லி, ஸாமாநாதி கரண்யத்தாலே ஐக்கியம் சொல்லுகிறது; ஆக, ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸக பேதத்தாலும், பூஜ்ய பதார்த்தங்கள் நச்வர பதார்த்தங்களென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணாவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூத பவிஷ்யத்வர்த்தமாந கால பேதத்தால் வந்த விசேஷங்களாலும் ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் பகவததீநமென்றதாய்விட்டது.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன், நித்ய விபூதியை உடையவன், வேறுபட்ட திருமேனியை உடையவன் என்பதைக் கூறினார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் அனைத்தையும் விட வேறுபட்டவன் என்று அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “அவர்” என்ற பதம் சுட்டு ஆகையாலே “அவர்” என்று கல்யாண குணத்துடன் கூடிய எம்பெருமானின் தன்மையைக் கூறி, “ஆய் நின்ற” என்று உடல் உயிருடன் கூடியுள்ள பரமாத்மாவைக் கூறி, ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸாமாநாதிகரணம் மூலம் ஐக்கியம் சொல்லுகிறார். ஆக ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் என்னும் பேதங்கள்; மதிக்கத்தக்க பொருள், அழியும் பொருள் என்னும் பேதங்கள்; நன்மை, தீமை என்னும் பேதங்கள்; இறந்த, எதிர், நிகழ் காலபேததால் வரும் விசேஷங்கள், சேதனம் மற்றும் அசேதனம் என்னும் பேதங்கள் ஆகியவை போன்று அனைத்தையும் தொகுத்து அவற்றின் தன்மை எம்பெருமான் வசப்பட்டது என்றார்.

1-1-5 அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை

அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்

அவரவ ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்

அவரவர் விதிவழி யடையநின் றனரே.

பொருள் - மூன்று குணங்களின் வேறுபாடு காரணமாக உலக மக்களுக்கு ஞான வேறுபாடு உண்டாகுகிறது. இதனால் பல்வேறு மார்க்கங்களில் ஈடுபட்டு, அந்தந்த மார்க்கங்களில் உள்ள தேவதைகளை தங்களுக்கு இறைவனாக அடைவர்கள். அந்தத் தேவதைகள் அவர்களை அண்டி இருப்பவர்களுக்கு ஏற்ற பலன்களை குறைவற்று வழங்குகின்றன. இதன் காரணமாக அந்தத் தேவதைகளை வணங்குகின்ற மக்கள் விரும்பிய பலனை அடையும்படியாக, அந்த தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் ஸர்வேச்வரனே அருள்கிறான்.

அவதாரிகை - ஸ்வரூபம் அவனதீநமானவோபாதி ஸ்திதியும் அவனதீநை என்கிறார். ஒருவன் ஒரு க்ருஹத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் ஒரு க்ராமத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் ஒரு ஜநபதத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் த்ரைலோக்யத்துக்குக் கடவனாயிருக்கும்; ஒருவன் சதுர்தசபுவநத்துக்கும் கடவனாயிருக்கும்; ஆக சதுர்தசபுவநத்துக்குக் கடவனானவனோடு, ஒரு க்ருஹத்துக்குக் கடவனானவனோடு வாசியற அவர்கள் ரக்ஷகராகிறதும், இவை ரக்ஷயமாய் உபகாரங் கொண்டதாகிறதும், ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே; அவன் இப்படி நடத்திக் கொண்டு போராதவன்று இவர்கள் ரக்ஷகராக மாட்டார்கள் என்கிறார். ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம், நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் எல்லா நன்மைகளையும் பண்ணித்தர வல்லனாய் விரோதிகளையும் போக்க வல்லனானவனை யொழிய வேறொருவர் பக்கலில் இந்த ரக்ஷகத்வம் கிடவாது.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் அனைத்தும் அவனது உடமை என்பது போன்று இங்கு அனைத்தையும் காப்பாற்றுகின்ற அவனுக்கே உரியது என்கிறார். ஒருவன் ஒரு வீட்டிற்கு உரியவனாக இருப்பான்; ஒருவன் ஓர் ஊருக்கு உரியவனாக இருப்பான்; ஒருவன் ஒரு நகரத்திற்கு உரியவனாக இருப்பான்; ஒருவன் மூன்று உலகங்களுக்கு உரியவனாக இருப்பான்; ஒருவன் பதினான்கு உலகங்களுக்கு உரியவனாக இருப்பான். பதினான்கு உலகங்களுக்கு உரியவனாக இருப்பவன், ஒரு வீட்டிற்கு உரியவனாக இருப்பவன் ஆகிய இருவருக்கும் எந்த வேறுபாடும் இல்லாமல் அவர்கள் காப்பாற்றுகின்றவர்களாக இருப்பதும், அவர்களால் காப்பாற்றப்படுதல் என்ற உதவிக்கான பொருள்கள் பெறுவதும் ஸர்வேச்வரன் அவர்களது அந்தர்யாமியாக நின்று வழி நடத்துவதால் ஆகும். இப்படி இவன் வழி நடத்தவில்லை என்றால், அவர்கள் காப்பாற்றுகின்றவர்கள் ஆக மாட்டார்கள் என்கிறார். அனைத்து நன்மைகளையும் அளிக்கவல்லவனாய், விரோதிகளை நீக்க வல்லவனாய் இருப்பவன் தவிர வேறு யாராலும் இந்தக் காக்கும் தொழில் இருப்பதில்லை. இதனை விஷ்ணுபுராணம் - ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம் - செல்வங்களைச் சேர்க்கின்ற தன்மை, ஆபத்துக்களை நீக்கும் தன்மை

ஆகியவற்றில் புருஷோத்தமனைத் தவிர வேறு யாரும் காணப்படுவதில்லை - என்றும், தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் - காப்பாற்றும் திறன் ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீஹரியைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இல்லை - என்றும் கூறியது காண்க.

அவதாரிகை - யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித, செப்பிலே கிடந்த ஆபரணத்தை வாங்கிப்பூண்டு, பின்னையும் அவ்வாபரணத்தை வாங்கிச் செப்புக்குள்ளே இட்டு வைக்குமாபோலே. ஆத்யந்த பீஜமாயிருக்கிறது யாதொன்று. தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய, அது தன்னுடைய ப்ரக்ருதியிலே லீநமாயிருக்கிறதாகிறது - அகாரம். அது ரக்ஷகனைக் காட்டுவதொன்றிறே. ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர: அதுக்கு வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறான் யாவனெருவன், அவன் ஸர்வேச்வரனென்றதிறே.

விளக்கம் - செப்பு கலந்து செய்யப்படும் ஆபரணத்தை வாங்கி அணிந்து கொண்டு அந்த ஆபரணத்தை மீண்டும் செப்புப் பெட்டகத்திலேயே வைத்துக் காப்பது போன்று, வேதங்களைத் தொடங்கும்போதும் முழங்கும்போதும் கூறப்படும் பீஜம் ஆகிய ப்ரணவம் என்பதில் அகாரம் மறைந்துள்ளது. அந்த அகாரம் காக்கின்ற ஸர்வேச்வரனைக் கூறுகிறது. அதற்குப் பொருள் உள்ளவன் யாரோ அவனே ஸர்வேச்வரன் என்று உபநிஷத் கூறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அவரவர்) தம்முடைய அநாதரமும், அவர்களுடைய வைவித்யமும் தோற்றுகிறது. (தமதமது) குணபேதத்தால் வந்த பலபேதத்தைச் சொல்லுகிறது. (அறிவறி) அதுக்கடியான ஜ்ஞாந பேதத்தைச் சொல்லுகிறது. (வகைவகை) மார்க்க பேதங்களாலே (தமதமதறிவறி வகைவகை) சேதந பேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று ருசி பேதங்களும். தந்தாமுடைய குணாங்குணமாகப் புறம்பே ஆச்ரயிப்பாரும், ஆச்ரயணீயராய் இருப்பாரும் இருக்குமிறே. ரஜோ குண ப்ரக்ரராய் இருப்பாரும், தமோகுண ப்ரக்ரராய் இருப்பாரும் அளாவனான ஸத்வத்தை உடையராயிருப்பாரும் இருப்பது; அப்படியே குணாங்குணமாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநமும்.

விளக்கம் - (அவரவர்) - தமக்கு விருப்பம் இல்லாததும், அவர்களது பலவிதமான தன்மைகளும் கூறப்படுகிறது. (தமதமது) - குணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகளால் ஏற்படும் பேதங்கள் கூறப்படுகிறது. (அறிவறி) - பலன்களில் வேறுபாடு ஏற்படுவதற்குக் காரணமான ஞான வேறுபாடுகள் கூறப்படுகின்றன. (வகைவகை) - வழிகளில் உள்ள வேறுபாடுகள். (தமதமதறிவறி வகைவகை) - இப்படியாக உள்ள உயிர்களில், அந்த உயிர்கள் நாடுகின்ற சுவைகளிலும் வேறுபாடு உள்ளது. அந்த வேறுபாட்டிற்கான காரணம் என்னவென்றால் மக்கள் ரஜோகுணம் மற்றும்

தமோகுணம் ஆகிய குணங்கள் உள்ளவர்களாகவும், ஸத்வகுணம் கொண்டவர்களாகவும் இருப்பர்; அந்தக் குணங்களின் தகுதியாகப் பிறந்த ஞானத்தால் வேறுபாடு உண்டாகிறது.

வ்யாக்யானம் - அறிந்த அறிந்த வகைகளாலே. (அவரவாரியைவரென) அவ்வவர் ஆச்ரயணீயரென்று. (அடியடைவர்கள்) அவ்வவ தேவதைகள்தான் துராராத தேவதைகளாய், "ப்ரஜையை அறுத்துத்தா, ஆட்டை அறுத்துத்தா" என்னா நிற்கச் செய்தேயும், ஆச்ரயணாமாவது - அவற்றின் காலிலே குனியுமதுக்கு அவ்வருகில்லையென்று இருக்கிறார் இவர் - ஸ்வகோஷ்ட ப்ரஸித்தியாலே. ஓர் அஞ்ஜலி ஸாத்யவஸ்துவோடேயிறே தமக்கு வாஸநை. அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ, க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பச்யாம்யஹம் க்ஷமம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத். இளையபெருமானுடைய ஜ்யாகோஷ்த்தைக் கேட்டு மஹாராஜர் கழுத்தில் மாலையை அறுத்துப் பொகட்டுக் காபேயமாய்ச் சில வ்யாபாரங்களைப் பண்ணி, அருகே நின்ற திருவடியைப் பார்த்து, "இவ்வளவில் நமக்குச் செய்யவடுப்பதேன்?" என்ன; "அபராத காலத்திலே அநுதாபம் பிறந்து மீண்டோமாய், எளியன சில செய்கிறோமல்லோம்; தீரக் கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு, இனி ஓரஞ்ஜலி நேராமற்போகாது" என்றானிறே. இப்படி குணாதிகளாய், ப்ராப்தனாயிருக்கிறவனோட்டை வாஸனையாலே "அடியடைவர்கள்" என்கிறார். மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு தொழுதெழுதுமென்னுமிதுமிகையாயிறே இவர் பற்றின விஷயமிருப்பது.

விளக்கம் - எனவே அவரவர்களின் குணங்களுக்கு ஏற்ப அடைகின்றவர்களும் அடைய படுபவர்களும் உள்ளனர். (அவரவாரியைவரென) - அவரவர் அந்தத் தேவதைகளை அடையத் தகுந்தவர்கள் என்று எண்ணி. (அடியடைவர்கள்) - அவர்களின் திருவடியைப் பிடிப்பர். எம்பெருமானைத் தவிர அவர்கள் வேறான தேவதைகளாக, "மகனை எனக்கு அறுத்துக் கொடு, ஆட்டை அறுத்துக் கொடு" என்னும்படியாக உள்ளன. அவர்களது கால்களில் குனிவதற்கு மேலாக வேறு எதுவும் இருப்பதில்லை. பரத்வாஜ ஸம்ஹிதை - அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ - இரு கரங்களையும் குவித்துச் செய்யும் அஞ்ஜலி என்பது எம்பெருமானின் திருவருளை உடனே பெற்றுத் தருகிறது - என்னும்படி ஓர் அஞ்ஜலி மூலமே அனைத்தையும் நமக்கு அளிக்கவல்ல பரம்பொருளோடு அல்லவோ நமக்குத் தொடர்பு உள்ளது? இப்படி உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமானின் தொடர்பு காரணமாகவே "அடி அடைவர்கள்" என்று கூறினார்.

திருவாய்மொழி (9-3-9) - மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு தொழுதெழுது - என்று அதனையும் மிகையாகவே நினைப்பவன் ஆழ்வார் கைக்கொண்ட எம்பெருமான் ஆவான். இராமனுக்கு உதவுவதாக வாக்களித்த சக்ரீவன் காலதாமதம் செய்ய,

இலட்சுமணன் கோபம் கொண்டு வில்லின் நாணை இழுத்து ஓசை எழுப்பினான். அந்த ஒலியைக் கேட்ட சுகீர்வன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த மாலைகளை அறுப்பது போன்ற குரங்குகளுக்கே உரிய சேட்டைகளைச் செய்தபடி அருகில் நின்ற அனுமனிடம் “இப்போது நாம் என்ன செய்வது?”, என்றான். உடனே அனுமன், “பல தவறுகளைச் செய்து, அதனால் அனுதாபம் ஏற்படும்படித் தப்பிப்போம் என்று நினைக்கும் அளவிற்கு எளிமையான தவறுகளை நாம் செய்யவில்லை. தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் செய்தால் மட்டுமே கழியக்கூடிய தவறுகள் செய்து விட்டோம். இனி நேராக ஓர் அஞ்ஜலி செய்தாலொழிய இந்த அபராதம் நீங்காது”, என்றான். இதனை - க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பச்யாம்யஹம் சுஷமம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷமணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் - மிகுந்த பாவங்கள் கொண்ட உனக்கு இலட்சுமணன் முன்பாக நின்று, இரு கைகளையும் குவித்து, அவனது திருவருள் பெறுவதைவிட, அவனைச் சமாதானப்படுத்த வேறு வழியை நாம் காணவில்லை - என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (அவரவரிறையவர் குறைவில்) ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய இறையவரென்னுதல், அவ்வவ ஆச்ரயணீயரானவர்களென்னுதல். அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீயரானவர்கள் அவர்களுக்குப் பலப்ரதாந சக்தராகைக்குக் குறையுடையரல்லர். அதுக்கடி என்னென்னில், (இறையவர்) பொதுவிலே “இறையவர்” என்கிறார்; அவர்களோடு, அவர்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு, தம்மோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க இறையவராகையாலே; பதிம் விச்வஸ்ய என்கிறபடியே எல்லார்க்குமொக்க ஸ்வாமியானவர். (அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே) அவ்வவ ஆச்ரயணீயர் தந்தாமுடைய ஆகமாதிகளிலே விதித்து வைத்த ப்ரகாரங்களிலே அடையும்படியாக நம் இறையவர் அந்தராத்மாவாய் நின்றார். அன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரன் காமநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே அவர்கள் அடையும் படியாக என்னுதல். ஸர்வேச்வரன் இராமமழுட்டுவாரைப்போலே முகம் தோற்றாதே அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலே அவர்களும் ஆச்ரயித்தார்களாய், இவர்களும் பலப்ரதாந சக்தராகிறார்களித்தனை; அவனை ஒழிந்தவன்று இவர்கள் ஆச்ரயிக்கவும் மாட்டார்கள்; அவர்கள் பலப்ரதாநம் பண்ணவும் மாட்டார்கள் என்கிறார். ஐயன்பாழியில் ஆனை போர்க்கு உரித்தாமன்றாயிற்று, அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களுக்குப் பலப்ரதாந சக்தி உள்ளது.

விளக்கம் - (அவரவரிறையவர் குறைவில்) - அண்டி நிற்கின்றவர்களுடைய தேவதைகள். அவர்கள் தங்களை அண்டிய மக்கள் வேண்டிய வரங்களை அளிப்பதில் எந்தவிதமான குறைவும் இல்லாதவர்கள் ஆவர். எப்படி என்றால், (இறையவர்) - பொதுவிலே இறைவன் என்றார். மற்ற தெய்வங்களை வணங்குபவர்கள், அவர்கள் வணங்கும் தேவதைகள், ஸர்வேச்வரனான தன்னை வணங்கும் மக்கள் போன்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைவருக்கும் ஒத்த

இறைவன். தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - பதிம் விச்வஸ்ய - உலகிற்கு பதியாக உள்ளவன் - என்னும்படி அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவன். (அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே) - அந்த தேவதைகள் தங்களை அண்டிய மக்களுடைய ஆகம விதிகளின்படி, அவர்களின் உபாஸனையை ஏற்று, பலன்களை அளிக்கின்றன. இப்படியாக அந்தத் தேவதைகள் பலன்களை அளிக்கும்படியாக அந்த தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாக நம் ஸர்வேச்வரன் நிற்கிறான். அல்லது ஸர்வேச்வரன் கீதையில் அருளிச்செய்தது போன்று (7-21 மற்றும் 7-22 காண்க) - அவர்களுடைய உயிரில் உயிராக நின்றான் எனலாம். அதாவது வீட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்ட மகன் இரவில் ஏதோ ஒரு சத்திரத்தில் தங்கும்போது, அவனது தாய் தனது முகம் அவனுக்குத் தெரியாமல் சோறு அளிப்பது போன்று, எம்பெருமான் அந்தர்யாமியாக நின்று வழிநடத்துவதால் வரங்களைக் கேட்டவர்களும் பெறுகிறார்கள், அந்த தேவதைகளும் வரம் கொடுக்கும் திறன் பெற்றவர்கள் ஆகின்றன. எம்பெருமானை விட்டு அந்தத் தேவதைகள் அகன்றால், யாரும் அந்தத் தேவதைகளைப் பற்றவும் மாட்டார்கள், அந்தத் தேவதைகளால் எந்தப் பலனும் அளிக்கவும் இயலாது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 48)

33. மெய் எல்லாம் போக விட்டு விரிகுழலாரில் பட்டுப்

பொய் எல்லாம் பொதிந்து கொண்ட போட்கனேன் வந்து நின்றேன்
ஐயனே அரங்கனே உன் அருள் என்னும் ஆசை தன்னால்
பொய்யனேன் வந்து நின்றேன் பொய்யனேன் பொய்யனேனே

பொருள் - என்னுடைய ஸ்வாமியே! ஸ்ரீரங்கநாதா! மெய்யாக உள்ள அனைத்தையும் கைவிட்டு, விரிந்த கூந்தலைக் கொண்ட பெண்களின் மாயவலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, பலவிதமான பொய்களை என்னுள்ளே கொண்டு, வேறு போக்கிடம் இல்லாமல் நான் உள்ளேன். உன்னுடைய க்ருபை என்பதன் மீது, உன்னுடைய கருணை காரணமாக எனக்கு ஆசை உண்டானது. இதனால் உன் முன்பாக வந்து நின்றேன்.

அவதாரிகை - இப்படி நன்மைகளுமில்லை, தீமைகளாலும் குறைவில்லை, நான் இங்குத்தைக்கு ஆகாதானொருவனென்கிறார் அநந்தரம். கீழ்ப்பாட்டோடு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியென்னென்னில், “மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன்” என்றீர், அந்த மெளர்க்யம் ஹ்ருதயத்திலே பட்டுச் சொல்லுகிறீரோ என்னில், அதுவும் பொய்யென்கிறார். “ஆனால் நம்மைக் கிட்டுகைக்கொரு உபாயமில்லையாகில் மேல் போக்கென்?”, என்று கேட்க, “தேவரீர் திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தமும் க்ருபையுமொழிய வேறுண்டோ?”, என்று சரமோபாயமான க்ருபையை வெளியிடுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சில பாசுரங்களில் தன்னிடம் எந்தவிதமான நன்மைகளும் இல்லை, தீமைகளுக்கும் தன்னிடம் குறைவு இல்லை என்றார். கடந்த பாசுரத்துடன் இந்தப் பாசுரத்திற்குத் தொடர்பு என்ன என்றால், பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் உம்மை மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன் என்று கூறினீர். உம்முடைய அந்த மூர்க்கத்தனத்தை நீவிர் உமது நெஞ்சத்தில் உணர்ந்து கொண்டு, மனப்பூர்வமாக அப்படிக்கூறினீர்களா?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படி இல்லை. நான் கூறியதும் பொய்யே”, என்றார். உடனே பெரியபெருமாள், “அப்படி

என்றால் என்னை வந்து அடைவதற்கு உம்மிடம் எந்தவிதமான உபாயமும் இல்லை என்றாகிறது. பின்னர் உம்மை நான் எவ்விதம் கரை ஏற்றுவது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அழகியமணவாளா! உன்னுடைய திருவடிகளின் தொடர்பு மற்றும் க்ருபை ஆகியவை தவிர எனக்கு வேறு உபாயம் உள்ளதோ?”, என்கிறார். இதன் மூலம் இறுதியான உபாயமாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனின் க்ருபை என்பதை வெளியிடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மெய்யெல்லாம்) - மெய்யாகிறது பூதஹிதமாய்,
யதார்த்தமாயிருக்கும் அர்த்தமாய்த்து. கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதமசிலையாய்த்து ஸத்யந்தானிருப்பது. ஸத்யமூலமிதம் ஸர்வம் என்னக்கடவதிறே. ஜநம் வருத்தத்தால் குறைய நின்ற கைசிகன், “பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தாரில் பொய் சொல்லக் கடவாரில்லைகாண்” என்று தன்னை பகஷிக்க நினைத்த ப்ரஹ்மராஷஸனைக் குறித்துச் சொன்னானிறே, பகவத்விஷயத்திலே நாலடி வர நிற்கையாலே. (எல்லாம்) - இவைதான் பலவகையாய்த்து இருப்பது. மநஸ்ஸால் நினைப்பது மெய்யாய், அத்தோடே சேரச் சொல்லுவதும் மெய்யாய், செய்வதும் மெய்யாயிருக்கை. பந்துவாயிருப்பானொருவனுக்கு மெய்யைச் சொல்லி, புறம்புள்ளார்க்கு அஸத்யனாயிருக்கவும் கூடுமிறே, அதுவுமில்லை. இவையெல்லாம் நானிருக்கிற நாட்டிலும் நடையாடாதபடி வாஸநையோடே போகவிட்டேன் என்கிறார். தன்னோடே பரிமாறினார் பக்கலிலே மெய்யிருக்குமாகில் தன் பக்கலிலே வந்து பொசியக் கூடுமென்று அவர்கள் பக்கலிலும் மெய் நடையாடாதபடி பண்ணினேன், ஸம்ஸாரிகள் அஜ்ஞராகையாலே பொய்யோடும் செல்லும்; மெய்கொண்டே நடக்கவேண்டும்படி ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் திருவடிகளிலேயிறே அஸத்யனாய்த்து.

விளக்கம் - (மெய் எல்லாம்) - மெய் என்றால் மற்ற உயிர்களுக்கு நன்மை அளிப்பதாக இருக்கவேண்டும், உள்ளதை உள்ளபடிப் பேசவேண்டும். கடந்த சில பாசுரங்களில் தன்னிடம் பலவிதமான நன்மைகள் இல்லை என்றார், அவை அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளது ஸத்யமே ஆகும். கைசிக மாஹாத்மயம் - ஸத்யமூலமிதம் ஸர்வம் - இந்த உலகம் அனைத்தும் ஸத்யத்தால் ஆனது - என்றது காண்க. பிறப்பால் சண்டாளனாகிய நம்பாடுவான் தன்னை உண்ண விரும்பிய ப்ரஹ்மராஷஸஸீடம், “எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு கொண்ட யாரும் பொய் உரைக்கமாட்டனர்”, என்றான். இவன் எம்பெருமானிடம் சிறிதே ஈடுபாடு கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும் இப்படியாக உரைத்தான் (இதனைப் பற்றிய விரிவை அடியேனின் கைசிக புராணம் நூலை www.namperumal.com என்னும் இணையதளத்திலிருந்து download செய்து படிக்கவும்). (எல்லாம்) - இந்த ஸத்யம் என்பது பலவகையாக இருக்கும். மனதால் நினைப்பதும் ஸத்யமாக, அதனைச்

சொற்களால் கூறுவதும் ஸத்யமாக, அதனைச் செயலில் செய்வது ஸத்யமாக உள்ள தன்மை. சிலர் உறவினர்களிடம் உண்மையைக் கூறிவிட்டு மற்றவர்களிடம் பொய் கூறுவார்கள். தான் அப்படியும் இல்லை என்கிறார். இப்படியாக உள்ள பலவகையான ஸத்யங்கள் அனைத்தும் தான் இருக்கும் திசை வைத்தும் நிற்க இயலாமல் ஓடும்படிச் செய்தேன் என்கிறார். தன்னுடன் யாரேனும் வந்து பேசினாலும், அவர்கள் பக்கம் உள்ள உண்மை என்பது தன்னிடம் வந்துவிடும் என்று எண்ணி, அவர்களிடமும் உண்மை தங்காதவாறு விரட்டியதாக உரைக்கிறார். ஆனால் ஸம்ஸாரிகள் அறிவற்றவர்கள் என்பதால் அவர்களிடம் பொய்யை மட்டுமே உரைத்து எனது நாட்களைக் கழிக்கலாம், ஆனால் அனைத்தும் அறிந்த உன்னிடம் (பெரியபெருமாள்) மெய்யே கூறவேண்டும் என்பதை அறிந்தபோதும் உன்னிடமும் பொய்யே கூறினேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - நீர் இப்படி மெய்யை நேராகப் பொகடுகைக்கு வாஸறை பண்ணிற்று எங்கே என்னில், (விரிகுழலாரில்பட்டு) - உன் கோஷ்டிக்குப் பொய் ஆகாதாப் போலேயிறே அவர்கள் கோஷ்டிக்கு மெய் ஆகாதபடி. ஸத்யனாயிருக்குமவனுக்கு ஸ்த்ரீகளோடு ஒரு சூணகாலமும் ஸம்ஸர்க்கம் அரிதாயாய்த்து இருப்பது. (விரிகுழலாரில்) - மயிர் முடித்திருக்கில் "இதொரு மயிர்முடியே! மாலை சுற்றின விரகே!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும்; விரித்திருக்கில் "ஓசழக்காக மயிரை விரித்துப் பொகட்டினபடியென்!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும். "என்னை நைவிக்கும்" என்று பகவத்விஷயத்தில் ஸாத்விகர் படுமதெல்லாம் படுமாய்த்து. (பட்டு) - வலையிலே அகப்பட்ட சில பதார்த்தங்களைப்போலே தன்னால் மீளவொண்ணாதபடி அகப்படுகை. ஆசார்யோபதேசத்தாலே வகுத்த விஷயத்தில் பனியிருங்குழல்களைக் கண்ணாலே காணாநிற்க, நெஞ்சு ஸ்த்ரீ பக்கலிலேயாம்படியிறே அதில் அகப்பாடிருப்பது.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "இப்படியாக உண்மை என்பதை முற்றிலுமாகக் கைவிடுவதற்கு நீவிர் எங்கே பழகிக் கொண்டீர்?", என்று வியந்து கேட்டான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (விரிகுழலாரில்பட்டு) - உன்னுடன் சேர்ந்தவர்களுக்குப் பொய் என்றால் ஆகாதது போன்று, மெய் என்றால் ஆகாதபடியுள்ள பெண்களிடம் கற்றேன் என்கிறார். உண்மையை மட்டுமே பேசும் ஒருவனால் பெண்களுடன் நொடிப்பொழுதும் சேர்ந்து இருத்தல் மிகவும் கடினம் அல்லவோ? (விரிகுழலாரில்) - அந்தப் பெண்கள் தங்கள் தலைமுடியை முடிந்திருந்தார்கள் என்றால், "ஆகா! இந்தக் கூந்தல் எத்தனை அழகாக உள்ளது! இதில் உள்ள மலர்கள் எத்தனை அழகாக உள்ளது!", என்று அதிலேயே ஈடுபாட்டுடன் இருப்பான். அவர்கள் தலைமுடியை விரித்து விட்டிருந்தால், "விரித்துவிட்ட இந்தக் கூந்தலின் அழகு உள்ளபடி என்னே!", என்று அதில் ஈடுபாட்டுடன் இருப்பான். திருவாய்மொழி (5-10-2) - என்னை நைவிக்கும் -

என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்ட ஸாத்விகர்கள் அவனில் மயங்கி நிற்பது போன்று இவனது செய்கை பெண்களைப் பொறுத்து உள்ளது. (பட்டு) - வலையில் சிக்கிக்கொண்ட மீன்களால் எவ்விதம் தங்கள் முயற்சியால் தப்பிக்க இயலாதோ அது போன்று இவன் சிக்கிக் கொண்டான். ஆசார்யனின் உபதேசம் மூலமாக எம்பெருமானின் திருமேனியின் முன்பாக இவன் நிற்கும்போதும், இவனது உள்ளமானது பெண்களிடம் இருப்பதாகிய அளவிற்கு இவன் அவர்களிடம் சிக்குண்டான்.

வ்யாக்யானம் - (பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட) - மெய்யை குடநீர் வழித்தாற்போலே பொய்களைக் கூடுபூரித்தேன். பகவத்விஷய ஸம்ஸர்க்கம் பொய்யரை மெய்யராக்குமாபோலேயாய்த்து இவ்விஷயம் ஸத்யரை அஸத்யராக்கும்படி. (எல்லாம்) - மெய்க்குச் சொன்னவைகளெல்லாம் இதுக்கும் உண்டிறே. "பொய்" என்று பேர்பெற்றவை எல்லாவற்றையும் தம்மோடே சேர்த்துக்கொண்டாராய்த்து. (பொதிந்துகொண்டே) - அவற்றில் ஒன்றும் தம்மோடே சேர்த்துக்கொண்டாராய்த்து. (பொதிந்துகொண்ட) - அவற்றில் ஒன்றும் சோராதபடி பொதிந்துகொண்டேன். நாட்டார் தந்தாம் அபிமத விஷயங்களுக்குக் கார்த்திகைக்கு ஒரு பொய் சொல்லவேண்டினால், அவர்களும் என் பக்கலிலே வந்து கேட்டுப்போம்படி பொதிந்துகொண்டேன். எட்டுப்புரியும் கட்டினாராய்த்து. (போட்கனேன் வந்துநின்றேன்) - என்னை அநுஸந்தித்தால் "மெய்யரன்றே அங்குத்தைக்கு ஆவார்" என்று மீளவிறே அடுப்பது; பண்ணறையனாகையாலே நிர்லஜ்ஜனாய் வந்து கொடுநின்றேன். (நின்றேன்) - ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி பலத்துக்கு அவஸர்ப்ரதீக்ஷராய் நிற்பாரைப்போலே வந்து நின்றேன். (போட்கனேன்) - போட்கமை பண்ணறை கதிஸூந்யதை.

விளக்கம் - (பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட) - உண்மை பேசுவதை மறந்தும் செய்யாமல் விட்டது போன்று, பொய்களை மட்டுமே பேசியபடி உள்ளேன். எம்பெருமானுடன் சேர்த்தி உள்ளவர்களை அந்தத் தொடர்பானது அவர்கள் பொய் பேசுபவர்களாக இருந்தாலும் உண்மையே பேசும்படியாக மாற்றிவிடும். ஆனால், பெண்களுடன் கொள்ளும் தொடர்பானது உண்மையை மட்டுமே பேசுபவர்களையும் பொய் கூறுபவர்களாக மாற்றிவிடும். (எல்லாம்) - மெய் போன்றே பொய்யும் பலவகைப்படும். இந்த உலகினரால் "பொய்" என்று கூறப்படும் அனைத்தையும் இவர் தன்பக்கம் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டார். (பொதிந்துகொண்டே) - பொய்களின் விதங்களில் எந்தவிதமான பொய்யும் தன்னை விட்டுத் தப்பிச் சென்றுவிடாதபடி பார்த்துக் கொண்டதாகக் கூறுகிறார். உலகில் உள்ளவர்கள் தங்களுடைய ப்ரியமானவர்களிடம் எப்போதாவது ஒரு பொய்யைச் சொல்ல வேண்டிய நிலை உண்டானால், அவர்கள் தன்னிடம் வந்து

கேட்டுச் செல்லும்படியாக பொய்கள் அனைத்தையும் தன்னிடம் மொத்தமாக வைத்துள்ளதாகக் கூறுகிறார். (போட்களேன் வந்துநின்றேன்) - என்னுடைய நிலையை ஆராயும்போது, “உண்மை பேசுபவர்கள் மட்டுமே எம்பெருமானை அண்டலாம்”, என்று எம்பெருமானை விட்டு அகலச் செல்வதே நலமாகும். ஆனால் நான் அதனைச் செய்யாமல், எந்தவிதமான வெட்கமும் இன்றி பெரியபெருமாள் முன்பாக நிற்கிறேன். (நின்றேன்) - பலவிதமான ஸாதனங்களைக் கடைபிடிப்பவர்கள் பலனுக்காக பெரியபெருமாள் முன்பாக நிற்பது போன்று, எந்தவிதமான ஸாதனங்களையும் இயற்றாத நான் அவன் முன்பாக நின்றேன். (போட்களேன்) - போட்கமை என்றால் கதியற்ற நிலை.

வ்யாக்யானம் - “இப்படிப்பட்ட நீர் சமதமாத்யுபேதர் சேரும் நம்பக்கலிலே வருவானென்? விரிகுழலார்பக்கல் போகீர்” என்ன, (ஐயனே) - என்னால் அழித்துக்கொள்ளவொண்ணாத நிருபாதிக ஸம்பந்தமடியாக வந்தேன்; எத்தனையேனும் அநீதியிலே கைவளர்ந்த ப்ரஜைகளுக்கும் மாதாபிதாக்களிருக்குமிடத்தில், பிறர்காணாதபடி புழக்கடையாலே வந்து புகுரலாம்படியிறே ப்ராப்தியிருப்பது. (அரங்கனே) - நம்மை “நிருபாதிக பந்து” என்று அறிந்தது சாஸ்த்ரவாஸநையாலேயோ, ஆசார்யோபதேசத் தாலேயோவென்ன, அவற்றாலன்று. கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளு கிறபடியைக் கண்டு அறிந்தேன். நித்யவியூதியிலிருப்பைக் காற்கடைக் கொண்டு, அநபிமதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸம்ஸாரிகளுடைய உஜ்ஜீவனமே ப்ரயோஜனமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாலே, இஜ்ஜந்துக்களில் தேவரீர் திருவடிகளுக்கு ஆகாதாரில்லை என்னுமிடத்தையும் இக்கிடைதானே உபதேசிக்கிறதில்லையோ?

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள நீவிர், அனைத்து புலன்களையும் சமநிலையில் வைத்துள்ளவர்களால் அடையப்படும் நம்மிடம் ஏன் வரவேண்டும்? நீவிர் விரும்பும் விரிந்த கூந்தல் கொண்ட பெண்களிடமே செல்ல வேண்டியதுதானே?”, என்றார். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (ஐயனே) - என்னால் அழித்துக்கொள்ள இயலாதாபடி இயற்கையாகவே எனக்கு உன்னுடன் தொடர்பு உள்ளதே, அதனால் வந்தேன். பல தகாத செயல்களைச் செய்தபோதிலும் தாய்தந்தையர்களைக் காண பின்வாசல் வழியாக, மற்றவர்கள் காணாதபடி வருவது இயல்பன்றோ? (அரங்கனே) - இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் நம்மை உமது இயற்கையான உறவினன் என்கிறீர். இதனை நீவிர் அறிந்துகொண்டது சாஸ்த்ரங்கள் மூலமா அல்லது ஆசார்யனின் உபதேசத்தாலா?”, என்று வினவினான். இதற்கு ஆழ்வார், “இவை இரண்டாலும் அல்ல. அழகியமணவாளா! நீ பெரியகோயிலில் சயனித்துள்ளதைக் கண்டு நான் அறிந்து கொண்டேன்.

பரமபதத்தில் உன்னை போற்றிக் கொண்டாடியபடி இருப்பர்; ஆயினும் அதனைப் பெரிதும் எண்ணாமல், வெறுக்கின்றவர்களும் உள்ள இடமான ஸம்ஸாரிகளின் பூமியில், இவர்களைக் கரையேற்றுவதே பேறாக எண்ணி அல்லவோ நீ இங்கே கண்வளர்கிறாய்? இதன் மூலம் இந்த ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு ஆகாதவர்கள் என்று யாரும் இல்லை என்பதை உன்னுடைய இந்த சயனக்கோலம் அல்லவோ உரைக்கிறது?

வ்யாக்யானம் - நம்பக்கலிலே வந்து நீர் கொள்ளப்புகிற கார்யமென் என்ன, (உன்னருளென்னும் ஆசைதன்னால் வந்து நின்றேன்) - தேவரீர் க்ருபையின் பக்கல் எனக்குண்டான நசையாலே வந்தேன். தந்தாமை முடியச்சூழ்த்துக் கொண்டவர்களுக்கும் தேவரீர் க்ருபையில் நசைபண்ணலாம்படியிறே தேவரீர் க்ருபையிருப்பது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே அழியச் செய்ய தேவரீர் உத்யோகித்த தசையிலும் காகத்துக்கும் திருவடிகளிலே புகுரலாம்படியிறே தேவரீர் க்ருபை இருப்பது. வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் நம்மிடம் வந்து என்ன பெறப் போகிறீர்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை அளிக்கிறார். (உன்னருளென்னும் ஆசைதன்னால் வந்து நின்றேன்) - உன்னுடைய க்ருபையைப் பெறவேண்டும் என்று எனக்கு உண்டான ஆசை காரணமாகவே உன்னிடம் வந்தேன். ஒருவன் தான் அழிந்துபோகும் அளவிற்கான தீமையைத் தனக்குத்தானே வரவழைத்துக் கொண்டாலும், அவன் கூட பெரியபெருமானின் கருணையைப் பெறவேண்டும் என்று ஆசைப்படும் அளவிற்கு அல்லவோ உன்னுடைய கருணை உள்ளது? ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் கொண்டு நீ காகாஸுரனை அழிக்க முற்பட்டபோதும், அவன் உன்னுடைய திருவடிகளில் வந்து சரணம் புகும்படியாக அல்லவோ உன்னுடைய கருணை உள்ளது? இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-35) - வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - சரணம் அடைந்த காகாஸுரனை இராமன் தனது க்ருபையால் காப்பாற்றினான் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “உம்முடைய பக்கல் நன்மைகளில்லாமையும் அறிந்து, தீமைகளுண்டென்னுமிடமும் அறிந்து, நம்மோட்டை ஸம்பந்தமும் அறிந்து வந்தீரல்லீரோ? அதிகாரிகளில் இப்படிப்பட்ட உம்மையன்றோ நாம் தேடியிருக்கிறது. இதுதான் மெய்யோ?” என்ன, (பொய்யனேன்) - நிரூபித்தவிடத்தில் இதுவும் பொய்யாயிருந்ததென்கிறார். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் ஸந்நிதியிலே மெய்யென்று சொல்லலாவது என்பக்கலுண்டோ என்கிறார். (பொய்யனேன்) - “தீமைகள் எனக்கில்லாதன இல்லை” என்று சொன்ன இவ்வார்த்தைகள் அஹமஸ்மய பராதாநாமாலய: என்னும் இவ்வார்த்தை,

இவ்வதிகாரத்துக்கு தேவரீர் ஸந்நிதியில் விலைசெல்லும் வார்த்தையென்று சொன்னேனித்தனை; என் தண்மை என் நெஞ்சில் பட்டுச் சொன்னேனல்லேன். (பொய்யனேனே) - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்பொய் தன்னை மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படியன்றோ நான் பொய் சொன்னபடி. தாம் கீழ் “ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்” என்றும், “கண்ணினை களிக்குமாறே” என்றும், “பனியரும்புதிருமாலோ” என்றும், “உடலெனக்குருகுமாலோ” என்றும் சொன்ன பொய் மாலைகளை அநுஸந்தித்து பொய்யனேன் பொய்யனேனே என்கிறார். மெய்கொண்டு பரிமாறவேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளிலே எத்தனை பொய்சொன்னேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “உம்மிடம் சிறிதளவும் நல்லசெயல்கள் என்பது இல்லை என்பதையும், தீமைகள் மட்டுமே உண்டு என்பதையும் நீவிர் அறிந்தீர். மேலும் உமக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவை அறிந்து கொண்டு எம்மிடம் வந்துள்ளீர். உம்மைப் போன்ற அதிகாரிகளைத் தேடியபடியே இங்கு நாம் கண்வளர்கிறோம். இவ்விதம் நீவிர் நம்மை நாடி வந்தது உண்மைதானே?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை தருகிறார். (பொய்யனேன்) - நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவ்விதம் தான் வந்ததும் பொய்யே என்கிறார். அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்துள்ள உனக்கு முன்பாக மெய் என்று கூறிக்கொள்ளும்படி என்னிடம் ஏதாவது ஒன்றாவது உண்டோ? இல்லை என்கிறார். (பொய்யனேன்) - “என்னிடம் தீமைகள் என்பதில் இல்லாததே கிடையாது” என்று நான் கூறியது ஏன் என்றால், அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை - அஹமஸ்ம்ய பராதாநாமாலய: - நான் குற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உன் முன்பாக உரைக்கும்போது அதற்கான பலன் உண்டு என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதால் கூறினேன். என்னுடைய தாழ்ச்சியை நான் உணர்ந்த காரணத்தால் அவ்விதம் கூறவில்லை. (பொய்யனேனே) - அனைத்தையும் அறிந்தவனாகிய நீ கூட நான் உரைத்ததை மெய் என்று எண்ணி மயங்கும்படியாக அல்லவோ நான் பொய்களை உரைத்தேன்? இதுவரைத் தான் தொடுத்த பொய் மாலைகளைக் கூறுகிறார்:

- திருமாலை (16) - ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்
- திருமாலை (17) - கண்ணினை களிக்குமாறே
- திருமாலை (18) - பனியரும்புதிருமாலோ
- திருமாலை (19) - உடலெனக்குருகுமாலோ

மேலே கூறிய அனைத்தும் பொய் என்பதை உணர்த்தும்விதமாக “பொய்யனேன் பொய்யனேனே” என்கிறார். உண்மையை மட்டுமே கூறியபடி வந்துவிழ

வேண்டிய உனது திருவடிகளின் கீழே எத்தனை பொய்களை உரைத்துள்ளேன் என்று வியக்கிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்